

Stichting C-Support voor coronapatiënten met langdurige klachten, 'Moe na geringe inspanning'

Na een half uur praten geen stem meer hebben, een week ziek zijn na een flinke fietstocht, denken dat je Alzheimer hebt omdat je ineens verschrikkelijk vergeetachtig bent. Wat kunnen artsen betekenen voor mensen die na covid-19 langdurig klachten hebben? Naar schatting kampen momenteel enkele tienduizenden Nederlanders daarmee. Ook jonge mensen die thuis uitziekten.

Foto door Kat Jayne via Pexels

De reguliere zorg kan velen helpen, maar het ministerie van VWS verwachtte een grotere behoefte aan nazorg. Daarom is er de **Stichting C-Support** die mensen bijstaat als zij vastlopen vanwege langdurige klachten na covid-19. De stichting kan de hulpvraag echter niet aan.

De meeste mensen herstellen na covid-19. "Van griep en Q-koorts weten we ook dat herstel lang kan duren, maar uiteindelijk knapt het merendeel op", zegt Jako Burgers van het Nederlands Huisartsen Genootschap. Hij schat dat 9 van de

10 mensen die wekenlang klachten hebben daar na een jaar vanaf zijn.

Mensen die in het ziekenhuis zijn opgenomen hebben sowieso tijd nodig om te herstellen. Ze hebben spierkracht en gewicht verloren en moeten weer in conditie komen. Zo nodig worden ze na ontslag verwezen naar een revalidatietraject of specialist.

“Het is belangrijk de nazorg individueel af te stemmen”, zegt longarts Monique Reijers van het Radboudumc. Zij leidde een werkgroep die een leidraad opstelde voor nazorg na ziekenhuisopnames. “Er is niet één pakket voor iedereen. Sommige mensen kunnen direct naar huis, anderen niet. Sommige mensen moet je activeren, anderen moet je afremmen omdat ze over hun grenzen gaan.”

Uiteindelijk belanden de meeste mensen met langdurige klachten bij hun huisarts. “Ik schat dat er nu 25.000 à 30.000 mensen zijn met klachten die meer dan 8 weken aanhouden en die het functioneren in de weg staan”, zegt Burgers.

Hij ziet vooral uitgeputte mensen. “Ze zijn moe na geringe inspanning, lezen minder snel, kunnen zich slecht concentreren en komen soms niet op woorden. Bij lichamelijk onderzoek vinden we vaak geen afwijkingen. We denken dus dat er in de cellen iets is veranderd dat we niet kunnen meten. Maar of je iets vindt of niet: de klachten zijn reëel en daar moeten we mee aan de slag.”

(Bron en volledig artikel NOS)